

Frues Forfængelighed havde lidt hos Per, havde hun søgt Oprejsning hos sin gamle Tilbeder Hansen-Iversen; og da hun dennegang virkelig trængte til at glemme, havde hun givet sig hen til sin dristige Flirt med en vis Lidenskab. Men nu viste det sig, at den forhenværende Kavalleriløjtnant med det flotte Overskæg ikke var saa staalsat en Karakter, som dette havde ladet formode. En Dag gik han hjem og skød sig en Kugle gennem Hovedet. Tilmed efterlod han sig et Brev, hvori han forklarede Verden sine Bevæggrunde og højtideligt sendte Nanny sin Forbandelse.

Takket være hendes Mands Stilling i Pressen blev Sagen dysset ned; og for yderligere at dække sin Kones Rygte viste Dyhring sig i de følgende Dage hyppigt offentlig med Nanny under Armen, ligesom han spøgende ytrede til sine Bekendte, at det i Grunden var en farlig Sag at have en Kone, hvis Øjne ikke alene lignede men ved Lejlighed ogsaa kunde virke som en Pistolmunding. Privat havde han imidlertid underkastet Nanny et indgaaende Forhør, hvilket var bleven afsluttet med et knaldende Ørefigen, som hun roligt havde taget imod. Hun fandt endog, at hun slap ganske billigt fra den Historie, der i første Øjeblik havde opskræmt hende frygteligt, — ja, hvad mere var, hun blev ved den Lejlighed for første Gang rigtig vellystfuldt betaget af sin Mand og var herefter igen en Tid hans ydmyge Slavinde, der villigt — og med forøget Erfaring — tjente hans kønslige Udskejelser.

Imidlertid kunde det dog ikke forhindres, at der sivede et og andet ud om Aarsagen til Løjtnantens Selvmord. Den københavnske Sladder, der ogsaa var flyttet paa Landet, fik tilmed Snu af det efterladte Brev; og naar Philip Salomon